

אלו הן הממונות פ"ה שקלים

(א) בבלי ב"ק נ א יושלמי ביה
פ"ג הל"ח ומעט פ"ב הל"ב
(ב) ב"ק דף נ א יענות אל"ף ב
ירושלמי דמלאי פ"ה הל"א (א) יומא
כ כ (ד) יומא כ ו ירושל' קוסה
פ"ה הל"ה (ה) אמרו (ו) ירושלמי
יומא פ"ב הל"ב ירושלמי פ"ה
פ"ה הל"ב (ז) א תמיד פ"ק א
(ח) יומא לה א (ט) יומא לה א ויר
ש פ"ג הל"ט

**עין משפט
גר מצוה**

א ו מ"י פ"ו מכלי התקש
ה"ב:
ב ש הלכה ו יושגות וי"מ:
ג מ"י ש הל"א וי"ו
מתמדין הל"ו

נוסחת הבבלי

(א) פתח ואמר קמיין כי
ומה זר שלח מתנחל אלף על
הפסולה ומה למה י"ו (ב) א"ר
אחיה עיניה ימיה היה לו
אמר כי מקרין צבת רל"ח:
(ג) מהלכסנדריה של מנחם שבו
ירדתיין לא היו כי (ד) בית
גרמו היו מסיקין את המנו
מפני כי ב"ו ששטעו חכמי
כי ולא רזו לחורר לו לשב
אמר לא נתנחל מעולם פה נקיה
בד גימין כדי שלח איהו מלחם
הפסיר איו אובלי: (ה) שלח
חמשי והיבאו כי כיון ששטע
חממי כי ולא רזו לחורר עד
ל"ו מעולם לא יתה אשה מהס
כשיהיה מתקשט לשוק ולא עוד
אלף שפיהו נשלין מסיק אחר
פסול עמה ע"מ א"ל מתקשט
כי שלח יהו אמרין כי מיק
א' (מתקשט פולין) ואמרתי לו
ע"מ לא אהי א"ל מתקשט
של בית אבתיים אני אמרתי
ע"י שאתקשט בקשו להרבות
בכבודם ולמעט בכבודו של מקוש
בעשו נתמעט כבודם ומתבזה
כבוד שמים אר"ע כי:

הגהות הגר"א

[א] ה"ב מ"י מסיקין את המנו
הפסיר ואופין מנפטיס ולא
היה מתעשפת של אלו היו
מסיקין מנחון ואופין מנחון
והיה מתעשפת ככ"ל וכה
בבבלי שם ופי' רש"י הל"ג שבאו
מילכסנדריה לפי שלח היו
וישעו לרבות מן המנו של
יהא שבר לפי שהיה מנחון
מיה פסולה כמין ספיהו ואיו
פסול לבקש מפניי המנו
ואופין אותו מנחון. וירכס
הפסירי משום כבודם ומהלכ
מני האל בשמא כיון דלע' על:
[ב] אמר ר' שמעאל גרסיקין:

גליון הש"ס

[א] ע"י מוה"ר"פ ומדברי
המו"ם מנח"ד דף ע"ג הל"ד
ושיערו מוכח כפי ה"ק דקאי
על עובי הפסולה ודקו"ט ועי'
ירושלמי יומא ועי' תנ"י יומא:
טו ד"ה מן וירכסין י"ח:

תורה אור השלם

- יבא אלהינו ואל יירש אש
לפניו תאכל וסביביו ישערה
תהלים ג
2. אל יערוך בסוד קדשים
רבה ונודא על כל סביביו
תהלים ט
3. כל פעל' ה' למענהו וגם
רשע ליום רעהו: משלי טו ד
4. כל התקרא בשמי ולכבודי
בדאתי יצרתיו אף עשיתי: ו
שיערו מ"ג
5. ובכשה הארץ לפני?
ואדר חשבו ויהיה נקיים מ?
ומישראל ויהיה הארץ
הואת לכם לאתוה לפני?
במירב כל כב

ועד היום מגיע חמימותיה: וחסרן. לעבור על כל פשע: יסוחרין בני מעוי. יומרו קשרי בני מעוי ולא בתמלוואים. ל"א יהיו לו בני מעים ימירי שהוא מורה לזכיות לחוטא שמוכין שמתולד להם המקוס ואינו כן אלף כל דרכי משפט: אלף. שמתרין אפו ונובה חובו אע"ג שאינו נובה חובו מיד: ופזיניו. דקיקס הדנקים זו: נשערה מחוד. לשון חוקר השערה: ונורה על כל ספיציו. מטיל אמת משפטיו עליהם יומר מן הרחוקים: והוון כל עמא. והיה כל העם נכנסין אלל המסוד והמנו ולא רזה לקבל תנחומין: אמר. לון אתו הקדשים בתמיה הרי בוטע במדת הדין: והוא מקפחו נמים. בתמיה וקיצוח הוא לשון חיתוך וקיצור: מיד פנלה. מיד בעיר: כבודא איתעמיים. בעקב אחד לחמה ועלמה ועלמה: קרל גברא. הא דמנן בפ"ק דיומא בכל יום מורמין אלל את תמנון בקריאת הגבר מנה קריאת הגבר ששכרו הכחזה והיינו שקרא גביני כרו: אמרון ליה. דבית ר' שלח שיתרנס קרל התרגול שהוא נקרא גבר: אים לך מימר בר סרגולא. בתמיה אלף של אדם שהיה גבר ה"ו קריאת הגבר אלף קאי: ה"ג שהיה מוונן אס הפסולות. וכה"ל זיומא ה"פ"ס שגדלו וקלטן: עמי וכו'. רזה למנות עליהן פרנסים ולא רזו לקבל על עממן לרבות פרנסים על הכבוד שלן זה כבודן: וזה לפימנוט עם גדולו הדור. עם הממונין המשוין שנישאל: כהאי דמינין סמן. תמיד פ' בתרא: ונקיין לו בצב רל"ח. נרתעין מהבדת קול: וכדייטו. ולרדות מן המנו: היו מסיקין מנפטיס. בתוך המנו וירוד מנחון לרפוס שהיה במנו שכן עמיני דמנו ו' דפוסין היה שם נותנו לרפוס ועדיין הוא צלל כמין דפוס היה לה במנו וכו' והיה להם דבוק מנחון לרפוס והיה נלפס יפה שחוס המנו שולט זו: ואלו. אכשי אלכסנדריה לא היו בקיאיין לרבותה מן המנו אס הוא דבוק חוץ לרפוס יהיו ודנקין חוץ מן הדפוס ולא היה נלפס כל זכרו מפני מעשי הדפוס ומפיקין בין הצלל למנו ומתעש: ומעשה. לכבודו שלח יהא להם שולחנו מנוול בעיפוס: "ז מנה היו נוטלים. כל יום בתרומת הלשכה: שלח יהו אורמיס ממעשה ש"ו. וכמוכי והימיה נקיים מ' ומישראל: היסה מתמרס ועולה. היה העשן עולה וקוף כמנו ומתעשפת בשמי קורה וחס"י יורד: היסה. מתעשפת מיד למטה בתחילת עליית העשן: ממקוש אפס. שלח דיעה פנחם: היה פוסק עשן שלח ספסכס. דהמדיד את אשמו שלח מתקשט מכל המינין ויומא ויתן כבודם לכל המנו עמה קודם הנישואין: לרבות כבודם. בתרין הני: וכוזו שמים נפרסה. שאמרו העשרת שבטים הא לנהיהו הא קשוט דלפי' לבימה לא נסיב אפיה ונס האמות אמרו כן: על פנחם המתקין לדקיקס. בצנין דלעמדי: הרי מעלה עשן לנגדי. ומכרתי מ"י כן מורגן בצבי ונס כבודו דקיקס שאמלר פשיעיה ועל כל מקראה עשן וימס עשן וגו' ועשן זה ע"י היה כמעלה עשן דלפי' האדן ישנו בחמה מפני העשן אלף דלפי' שהיה העשן מתעשפת למעלה

האי דין כ"פ מקורר מוא והאי דין כ"פ אית ביה שרברבו ועד היכן שרברבוותיה מנ"ו א"ר אליעזר (אחא) ומת בנו בצמא אמר^ב רבי הנינא מאן דאמר רחמנא וותרן יתוותרן בני מעויי אלא מאריך רוחיה ונבי דידיה א"ר אחא כתיב י' וסביבו נשערה מאוד מדקדק עמהן כחוש השערה א"ר יוסי (בר אבין) לא מטעם הזה אלא מן מה דכתיב^ג ונורא הוא על כל סביבו מוראו על הקרובים יותר מן הרחוקים רבי חגי' בשם רבי שמואל בר נחמן מעשה^ד בחסדי אהר שרדיה חופר בורות שיחין ומעורות לעוברים ושבים פעם אחת היתה בתו עוברת להנשא ושטפה נהר והוון כל עמא עללין לגבי בעון מנחמיה ולא קיבל עליו מתנחמא עאל רבי פנחס ב' יאר לגביה בעי מנחמיה ולא קיבל עליו מתנחמא אמר לון דין הוא איתעתיך אמרו ליה רבי כך וכך היה עושה כך וכך חסיד ליה אמר אפשר שרדיה מכבד את כורא במים והוא מקפחו במים מיד נפלה הברה בעיר באת בתו של אותו האיש אית דאמרי בסוכתא איתערית ואית דאמרי מולך ירד כרמות ר' פנחס בן יאר והצילה: גביני ברו: שהיה^ה מכורז בבית המקדש^ו המה היה אומר עמרו הכהנים לעבודה ולויים לדוכן וישראל למעמדן אגריפס המלך שמע קולו עד ח' פרסאות ונתן לו מתנות רבה: בן גבר על גיעלת שערים: תירגם^ז רב קומי דבית ר' שילא קרא גברא אכרוז כרווז^ח אמר ליה אמור קרא תרגולא א"ל והתנינן בן גבר אית לך למימר בר תרגולא: ב' בבי על הפקיע: [ה] שהיה (מוזוג) מוייג פתילות ר"י יוסי (אס) עאל לכופרה בעו ממנייא עלייהו פרנסים ולא קיבלון מינה^א עאל ואמר קומיהוון בן בבי על הפקיע ומה אם זה שנתמנה על הפתילות וזה למינות ע"ג גדוליה הדרו אתם שאמם נתמנין על חיי נפשות רכ"ש: בן ארוה על הצלל: כי הא דתנינן^ב תמן הניף הסגן בסודרין והקיש בן ארוה על הצלל: הוגרם בן לוי על השיר: (ב) אמר^ג ר' אחא נעימה יתירה היה יודע ואמרו עליו על הוגרם בן לוי שרדיה מנעימ אית קולו כומר וכשהיה גועץ גדולו בתוך פיו היה מוציא כומר מיני זמר והיו כל אחיו הכהנים נוקרין לו כבת ראש: בית^ד גרמו על מעשה לחם הפנים: בית גרמו היו בקיאיין במעשה לחם הפנים וכרדייתו ולא רצו ללמד שלחו חכמים והביאו אומנים^ה מאלכסנדריה שהיו בקיאיין במעשה לחם הפנים וברדייתו לא היו בקיאיין בית^ו גרמו^ז והיו מסיקין מבפנים ורודין מבפנים ולא היתה מתעשפת ואלו היו מסיקין מבפנים ורודין מבפנים והיתה מתעשפת כיון שרדעו בכומים בדברו הוא אמרו כל מה שלמה הקב"ה לכבודו ברא שנתמנה^ח ב' פעל ה' למענהו שלחו אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להם שכן י"ב

משנת אליהו

א"ל אפשר הוה מצנן נורא. עיין פ"ב ב"ק דף כ"ב קיימטס וזה מתוך קושיה חוס' כ"ב דף כ"ג נמויט מת כזו נלמח דהס' לו לוח נדורו חס' ששעש עבירו כמו דמיימי עלה כפוגיה מ"ד רמתנא וזמן ורס"ה מתקק עם דקיקס מטוס השערה וכו' כפוגיה דק"ס שם וכן ה"ק אפשר הוה מצנן נורא כלל כבוד בלי פנס כהווא מקרא ויקפוטו כמים אלף וימא מלל ע"מ וכן הוה: אגריפס סמן ששע קולו כיתום פ' פרסו פ' ע"מ: א"ל ספרה ה' לא דתן בתקין שקולו היו שומעין מירשו דבמחא הוה כן נשדעיה לאגריפס שהיה אז חוס' ח' פסיה ושמע ומשכ לו לרבר נפלה ונתן לו מתנות אלל סגורא דבבלי וימא כ"ע קשה דקמאר והיה קולו ששע ג' פסולות דששע מיהל לא ימר וכן מלחמי מנ"י דיומא שם שדחו שם מין הכר וי"ס ונס מין דמוס' דחו ע"מ ומקין דפליגי ספוטות ומ"ס המיר"ט דבמדד מיימי לא קול של ר"ק של העם דוקח ר' וימיה שלח הסיכ כלל לדברי המוספות דיומא:

קנה היו נוטלים ונתנו להם כ"ד ר' יהודה אומר כ"ד היו נוטלים ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצים ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שרביית היה עתיד ליהרב שלא ילמדו אחרים ועשו לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצא ביד בניהם פת נקה מעולם שלא היו אומרים ממעשה לחם הפנים היו אולכים: בית אבטיים על מנשה הקמורת: של שאלו אבטיים היו בקיאיין על מעשי פסוים הקמורת ובמעלה העשן ולא רצו ללמד (ה) שלחו והביאו אומנין מאלכסנדריה של מצרים והיו בקיאיין בפסוים הקמורת ובמעלה עשן לא היו בקיאיין של בית אבטיים היתה מתמרת ועולה כמקל ופוסה ויורדת ושל אלו היתה פוסה מיד כיון שידעו חכמים בדבר אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא שנתמנה^א ב' פעל ה' להקרא בשמי לכבודו בראתיו וגו' (י"א כל מה שפגל הקב"ה לא פעל אלא למענהו שנתמנה ב' פעל ה' למענהו) בראתיו אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להן שכן י"ב מנה היו נוטלין ונתנו להן כ"ד רבי יהודה אומר כ"ד היו נוטלין ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצין ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שהיית היה עתיד ליהרב שלא ילמדו אחרים והיו עושין כן לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצאת אשה אחד מזה מבושמת מעולם ולא עוד אלא כשהיה אחד מזה נושא אשה ממוקם אחר היה פוסק עמה ע"ז ושלח תרבתם שלא היו אומרים ממעשה פסוים הקמורת מן מתבשמות לקיים מה שנתמנה^ב מ' וישראל [א] א"ר יוסי פעם אחת הייתי עומד בירושלם ומצאתי תינוק אחד משל בית אבטיים אמרתי לו בני מאיזו משפחה את אמר לי ממשפחת פלוני אמרתי לו בני אבותך לפי שנתכוונת לרבות כבודך ולמעט כבוד שמים לפיכך כבודם נתמעט וכבוד שמים תרבה אמר ר' ע"ז שח' לי שמעון בן לוגא מלמך הייתי עשבים אני ותינוק אחד משל בית אבטיים וראיתי אותן שבתה וראיתי אותן ששקת אמרתי לו בני למה בכיתיה אמר לי על כבוד של בית אבא שנתמעט ולמה שחקתה אמר לי על הכבוד המתוקן לצדיקים לעתיד לבא ומה ראית מעלה עשן לנגדי נומיתי לו בני הראהו לי אמר לי רבי מסורת כ"ד מאבותינו שלא להראותו לבריהו א"ר יוחנן בן גורי (מלמך הייתי עשבים אני וקון א') פגע בי זקן א' משל בית אבטיים ומגילת בידו אמר לי רבי לשעבר היה בית אבא צנועין והיו מוסרין

מפריס ומתקם ג"כ לטובה לפסון: פ"ק. קלע: מקרי. מולח מים קרים: שרברבו. תמימות ועד היום חמימות מגיע: ומת בנו נלמח. כי במדה שלדס הנה מהו מלח אס הוא פוסג קלח ביה נענש עליו יומר כדמלינו כפ"ו דב"מ פ"ד ב' ב"ר א"ר ב"ר"ש יומא דת חז"י דקא נפיק רישא מלחיה חלש ועלתי כי א"ל יומא דת שטעי בזולתה דלורכא מרנבן א"ל מחאי דבנעי ליה כי: ויהיני לפי שהיה נוסר שהיה בזה כדלמתיין מתקמת מות כ"ד א' חזק אלו משעור דמיס כוון רכש"ש דלח שמעי ליה בזולתה דרנבן ושתק ודפי' רש"י שם ולכן אמר הנה כד"מ ולא מחאי כדלפני לי והכא נמי שהיה ארוח במדה עובד זו הלמלא מים לרביס וכשליעי לו דלח מזה כמה דבנעי נענש בזה הענין גופיה: מ"ד רחמנא ווסרן. ודבעי על עבדות דלח אפיכס ליה: יסוחרין בני מעוי. דלמתיין כפ"ג דלוחין ע"פ הנה עשן ויסוקן נלמד ששעה הקב"ה כוונתו בלחש שאס חלף א' מהס אית יוכל ליות אלו בני התעיים כמ"ס הערוך מלשון הדורא דנמחא ורואי לכדרי דמתיין לה כפוגיה עובדא דהואל בגרלה דנלל מליגרא וניפק מעיניה כי וכמו של עיקר מית האלס מלי צנועי דקמאר שאס הנפן כי. כן ה' הטומאה מליס נתמעט מליס לננוס או להרסס ח"ש שמי שאומר שמומח הש"י על עבדיה יומרין כמו וירל לבי כי. שלח ששע פטוולו ואו היה מרבי העולם קנען: מלרין רוחי. הן מלחמי מ"ס עשה מלחמי רוחות ממני הפורעניות והס לריס אף והוא רחוס יכפר וגו' והרבה להשיב אפו מלחף אף: וגבי דיעה. מ"ס אור ילדן שמי מתעייס כן פתלה של מעלה שהלס נבנה מתוס מ"ס ח' מלחמי על עשה וגו' וכו' לדבר יחבל לו בכל מה פוסג שרדו וכל אחד גבי דליה: קטוע פשיע. כי יעקב איש חלק ועשו איש עשיר ודקיקס הוה סודי עולם כוללים הרבה ופנס קנען עשה עשה רוסס וכן פספטיין בגרמא אמת ולכן ע"י ילחם דקיקס רכש"שונים שמח גירוס התמח אף חסע כל דהו ודקיקס מנחיס כוונתו י"ד ש"ל יכוס כלל לפתח מתקן רובין: לעובדי וסבי. לוחם הרבי: א"ל חסע עליה פנחמו. שלח התמ נגור להשתבח מן הלל משל"ח על הסי מ"ס יומאן להנחמה איה היתה בחי' אפיס הוה מצנן נורא ממי. אס היה מכבד הכל בזיהרות וכדו כלל שמיים אלו פנס כלל הוא מקפחו במים בתמיה ורואי מעלה: ולפס מלמך על נס האחה בעקב אחד ועלמה: אגריפס סמן ששע קולו כיתום פסולות. אף דקולו של ר"ג היו שומעין עשרה פסולות מ"ס מירוחו היו שומעין קולו של גביני כרוז (פס"ג ע"מ) מ"ס הוה עובדא הוה כפסון שמה פסולות ששע המלך שהיה שם או: קרל א"ר מפרס מ"ס כפ"ק דיומא ולא היתה קריאת הגבר נמטת כי. היינו שקרא גברא וחס"י כרווז הארץ לשמו דלח ליעיב שחומתו התרגולא וגם הטמין כוונתו לרואי מדלמר גביני כרוז מה היה אמר כי אכריז כרווז ובעבלי מטעין ליה מיה: א"ל קרל סרגולא. משוס דלמח כרייתת היואל לרדן קודם קריאת הגבר כי התרגול צנועי כי דלמר ציומא (ה) א"ל ונס גבר על כו'. אית כן למימר כי מ"ל ע"כ גבר עשה כששע ואינו רואי מה שנתמנה פסג גבר על התרגול ואדן ע"כ ק"ל דלמח לנכח למיעיב אלא מהס לא היו ש' אלס ה"ל למיעיב מפרס דלח ליעיב בתרגולא אלף ש"מ קריאת הגבר כמחמת התרגולא עובדא דגביני כרוז מלחא אחרייה ומה דלמר ולא היה קריאת הגבר נמטת קאי על התרגול וי"מ חזק: מוונן. מוונן שהיה שון משוס הירוד: ולא קנולו מניס. משוס ושעא את הרבנות. ולכו לנכות מן הכבוד. א"ר חרודו שלח יכעלו מ"ס פרנס המיילי איהם כי: חיי נפשות עאל. דשוחה כלל והמנוה רבה ורואי להמיס אר"ע בזה: דמיעיב סמן. פרק בתרא דתמיד: נוקרין. נרתעין מתעבת הקול: של אלו. של אלכסנדריה: ה"ג מכוח ואופין מנחון. וי"ה בבבלי שם ופי' רש"י הל"ג שבאו מהלכסנדריה לפי שלח היו וירעיסו לרדות מן המנו שלח יהא שבר לפי שהיה מנחון עשוי כמין פסולה כמין ספיהו והיו יריאס לבקש מנפטיס למנו ואופין אותו מנחון. וביגריקס הפסירי משום כבודם ומהלכס מני האל בשמא כיון דלע' על ששע היו דלע' על מן המנו שלח יהא שבר לפי שהיה מנחון מנחון מנחון. והכא נמי קמאר ולא עוד כי: א"ר שמעאל גרסיקין: וניכסה לנוי שמים. ובבבלי אמר כדור המקוס מנחון ומיעיב כבוד: מסוקין לדיקוס ע"ל. והיינו ששעמך הקב"ה למחור לנו לע"ל ובבבלי הלשון ששעמך הקב"ה למחור לנו: מעלה עשן עומד לנגדי. עשש שמעלה עומד כנגדי ורואינו וימתי: ריחלו לו. לי נלגדי שאני בורא אהיה וזכר שלח יגע לע"ל וילכח טעמא ששע עשה לע"ל: מפורס צידי. ובבבלי ששע: גביני. לשוס א"ר משוס גדר דבדב: רבי יוחנן. ובבבלי גרסיקין ר"י כן נורי ורבי שמעאל כן לוחא מקוס ששעמך ר"י לע"ל:

לבא ומה ראית מעלה עשן לנגדי נומיתי לו בני הראהו לי אמר לי רבי מסורת כ"ד מאבותינו שלא להראותו לבריהו א"ר יוחנן בן גורי (מלמך הייתי עשבים אני וקון א') פגע בי זקן א' משל בית אבטיים ומגילת בידו אמר לי רבי לשעבר היה בית אבא צנועין והיו מוסרין